

De stoel van Fred

De stoel van Fred

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789402190700
© 2019 Roland Smulders

De stoel van Fred

Volgens Fred zat ik op zijn stoel. Hij zei het met een grijns, maar ik wist dat hij elk woord meende. Ik zat op zijn stoel en dat feit vrat aan hem. Volstrekt onrechtvaardig was het. Het leven nam hem alles af waar hij waarde aan hechtte: eerst zijn gezondheid en als klap op de vuurpijl ook nog zijn stoel.

‘Je mag je stoel best terug hebben als je er zo aan hangt’, antwoordde ik kriegel. Ik zat net te broeden op een manier om van de magere jaarcijfers een aansprekend verslag voor de gemeente te maken. De financiering van mijn salariskosten stond op het spel. Het laatste waarop ik zat te wachten was een discussie over die stomme stoel.

‘Daar gaat het niet om.’

Nee, ik wist ook wel dat het niet om de stoel zelf ging. Het was waar de stoel voor stond dat zout in de wond strooide. Onze bureaus stonden tegen elkaar aan en iedere keer moest Fred slikken dat ik aan de kant ging zitten met mijn rug naar de muur en vrij uitzicht op de deur. De plaats van het alfamannetje. In tegenstelling tot Fred hoefde ik mij niet om te draaien als iemand binnenkwam. Voor ik daar werkte was het zijn informatiewinkel. De klanten kwamen naar hem met hun vragen en formulieren. Tegenwoordig voelde hij zich eerder het vijfde wiel aan de wagen. ‘Het is niet mijn schuld dat je een hartaanval kreeg’, verdedigde ik mij. ‘Ze moesten toch iets doen om het gat op te vullen.’

‘Best handig dat jij toevallig net beschikbaar was om in dat gat te springen.’

Het kon inderdaad raar lopen. Op dat punt moest ik Fred gelijk geven. Een van de vrijwilligers bij de stichting wist dat ik met mijn juridische opleiding nog thuis op de bank zat. Was het geen idee mij op te bellen? Voor mij zou het een mooie kans zijn ervaring op

te doen. En zo verhuisde ik van de bank naar de stoel van Fred. Ik kende hem destijds niet. Dat maakte het gemakkelijker mij er stevig op te nestelen. Er waren geen persoonlijke gevoelens in het spel.

‘Toen ik uit de revalidatie kwam, had je al een arbeidscontract en mocht ik aanschuiven als een van je vrijwilligers.’

‘Ze vonden mij hier wel passen.’

‘Natuurlijk.’

‘Voor mij als werkzoekende konden ze een subsidie krijgen.’

‘Feit blijft dat je me gewoon op een ordinaire manier van mijn stoel hebt geschopt’, hield Fred vol. ‘Als ik een kerel was, liet ik je hier aan je lot over. Kijken hoe lang ze nog van mening blijven dat je hier wel past.’

Het gesprek nam een wending die me niet beviel. Fred had dan wel geen opleiding voor het werk, maar hij was onverslaanbaar als het om dossiers ging. Veel beter dan ik de eerste jaren zou worden. Het pak papier kon niet zo dik zijn of Fred vond het foutje waarmee de tegenpartij kon worden gevloerd. Samen waren we wereldmacht, alleen was ik niets.

‘Het wordt tijd om naar huis te gaan’, zei Fred. Hij stond op en liep naar de kapstok in de hoek. Nog iets wat ons onderscheidde. Hij zou het niet in zijn hoofd halen een dure jas zomaar over de stoelleuning te hangen.

‘Kom je nog terug?’

Fred gromde iets onverstaanbaars.

‘Natuurlijk kom je terug’, zei ik opgelucht. De crisis was weer even bezworen. Er lagen nog wat dossiers waarin hij zijn tanden alvast mocht zetten. Gezinsherenigingen: zijn favoriete zaken. Zolang Fred bezig kon zijn, was hij gelukkig. Zeuren over die stoel van hem deed hij alleen op stille momenten.